

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΕΜΙΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΪΑΝΗΡΩΣΙΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 150 ΚΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΡΙΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φυλλίου Λεπτά 25

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
— ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 26 Ιανουαρίου 1903 | ΓΕΝΟΦΕΙΑ : 5ος τεύχος (Εκδόσιμος αριθ. 4) | ΑΡΙΘ. 8

— ΖΗΤΩ Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ — ΚΥΡΙΟΙ ΨΕΥΤΟΔΗΜΟΚΡΑΤΑΙ!

ΩΡΙΣΜΕΝΩΣ θά έρῶσθ, κ. Καραμπουρ-
νιέρης εἰς τήν παρούσαν σύνοδον τῆς
Βουλῆς.

Μᾶς τὸ προσηγγεῖλε προχθές, καὶ μᾶς τὸ
προσηγγεῖλε θεατρικώτατα, ἐκσειδονήσας ἀπὸ
τοῦ πυρρῦρου στοματός του μίαν δημοκρατι-
κὴν ροκέταν πρώτης δυνάμεως, καταυγάσασαν
ὀλόκληρον τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς.

— Ἐάν ποτὲ ἐγένετο ἀπόπειρα μεταβολῆς
τοῦ πολιτεύματος. — ἐβροντοφώνησεν — ἐπὶ τὸ
μοναρχικώτερον, θάκουσθὴ πολλαχού τῆς Ἑλ-
λάδος ἡ φωνή:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

ΚΑΛΕ τί μᾶς λέτε! Αὐτὸ μᾶς εἶπατε
ἀκόμη! Ὅσο μᾶς ἔχετε ἐνθουσιάσει
μὲ τὴν πολιτείαν σας, τόσο μᾶς ἔχετε κατα-
γοητεύσει μὲ τοὺς πατριωτικὸς βρυγμούς σας,
τόσο μᾶς ἔχετε καταταρξάσει μὲ τίς συνταγ-
ματικὰς καντάδες σας, ὥστε οἷποτε ἄλλο δὲν
ἔχομε νὰ κάνουμε παρὰ νὰρθοῦμε νὰ σᾶς παρα-
καλέσουμε καὶ γονυκλιώως γιὰ νὰ γενήτε Σουλ-
τάνοι μᾶς!

Ἄμᾶν, κ. Καραμπουρνιέρη, λυπηθῆτέ μας!
Μὴ τὸ ξαναπῆτε αὐτὸ τὸ χωραπὸ καὶ μᾶς κά-
νετε νὰ λιποθυμήσουμε ἐλαί, καὶ οἱ φανατικώ-
τεροι ἀκόμη θαυμασταὶ τῶν ρητορικῶν πυρο-
τεχνημάτων σας, ἀπὸ τὰ γέλια!

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Σὲ καλὸ σας! Ἐχετε οἷποτε ἄλλο νὰ
προσθέσετε;

ΕΜΕΙΣ νὰ προσθέσουμε, ἐμεῖς νὰ σᾶς τὸ
πῶμε μίαν γιὰ πάντα, γιὰ νὰ τὸ
ξέρετε.

Ἐπάρχει μίαν τάξιν νοικοκυραίων τῆς Ἑλ-
λάδος, ἐλιγάρθμη ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἡ
ὁποία μέρα μὲ τὴν ἡμέραν αὐξάνει στυλι-
τικῶς.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔπαυσαν νὰ ἐνδιαφέρων-
ται γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ συντάγματα. Τοὺς
θεσμοὺς τοὺς βλέπουν σωριασμένους καταγῆς
εἰς ἐρείπια καὶ τὰ συντάγματα κουρελιασμένα.
Δὲν συναμαστοῦν ὅμως κατα τοῦ καθιστώτος.
Ὅχι. Παρκαλεουθῶν μόνον τὸ σωριεβόλισμά
του, τὸ φυσικόν, καὶ περιμένουν.

ΣΕΙΣ δὲ τὸ βλέπετε τὸ σωριεβόλισμα
αὐτὸ τοῦ Καθιστώτος σας. Τὸ βλέπουν
ὅμως αὐτοί, γιὰτὶ ἔχουν τὰ μάτια τους κα-
θαρά, γιὰτὶ δὲν φοροῦνε τὰ θαμπὰ ματογυῶλια
τῆς Συναλλαγῆς καὶ τοῦ Συμφέροντος.

Τὸ βλέπουν τὸ σωριεβόλισμα καὶ κλαῖνε.
Γιὰτὶ εἶνε πατριώτες ἀληθινοὶ αὐτοί. Γιὰτὶ
ποιοῦν τὸν τόπο τους, ἐπάνω στὸν ὁποῖον σείε
καὶ οἱ ἄλλοι σας, οἱ ὄθθεν θεσμοφύλακες, οἱ
ὄθθεν Μαχαραγιάδες τοῦ Συντάγματος, ὀρ-
γιαζέτε.

Γιὰτὶ εἶνε ὡς τὸν λαὸν πιά ἀηδιατλέοι
ἀπὸ τὰ ναυώματά σας.

Γιὰτὶ πιστεύουν πῶς οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ
ἄλλοι ἐχθροὶ μᾶς δὲν ἔχουν κάνει καὶ δὲν κά-
νουν καθε μῆρα στὸν Ἑλληνισμό τόσο κακὸ,
ὅσο κάνετε σείε, οἱ κατ' εὐφημισμὸν πατέρες
τοῦ Ἔθνους καλούμενοι.

ΑΥΤΟΙ θά μιλήσουν μιὰ ἡμέραν, αὐτοὶ θά
φωιάξουν, αὐτῶν τὴν φωνὴν «πολλαχού
τῆς Ἑλλάδος» θ' ἀκούσατε.

Καὶ ἡ ἡμέρ' αὐτὴ δὲν θάρρησθ νάρθη,
ὅπως τὸ τραβᾶτε τὸ σχοινί.

Θά τὴν ἀκούσατε τὴν φωνὴν αὐτὴν. Μὴν
ἀνησυχήτε. Θά τὴν ἀκούσατε!

Μὲ μνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ φωνὴ αὐτὴ
δὲν θά θωπεύσθ τὰ δημοκρατικὰ σας ὄνειρα,
δὲν θά κελαιδῆσθ σ' αὐτῶν σας τὴν γλυκεῖαν
λεξίν τὴν ὁποῖαν τόσο συχνά, ὅταν εὐρίσκεσθε
ἐκτός τῆς ἐξουσίας, ἐπανολαμβάνετε, δὲν θά
σᾶς φωιάξῃ:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ἄλλὰ θά σᾶς τραγουδήσθ ἄλλον σκοπὸν,
ξένον, ποῦ δὲν τὸν περιμένετε, ἀλλὰ θά σᾶς
ἐμπύσθ ἄλλην λέξιν, ὀλίγον ἀγρίαν, καὶ νὰ
μᾶς συγχωρήτε, ἀλλὰ θά σᾶς φωιάξῃ:

— Ζήτω ἡ Μοναρχία, κύριοι Ψευτοφι-
λελευθῆροι καὶ Ψευτοδημοκράται, κί' ἀδαισαστε
μᾶς τὴν γωνιά!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Πρέπει νὰ προσέξῃ κανεὶς νὰ μὴν ὀβριεταί γρήγορα
διότι τὰ ὀβριετῶν κινεῖται νὰ λεπτονοῖ πολλὸ γρήγορα.

Ἄπὸ τὴν κόψαν τῶν ἀνθρωποφύλων.— Ἐν τῇ
μονῶσει ὁ ἐρημίτης καταβροχθίζει τὴν καρδίαν του, καὶ
στὸ πλῆθος εἶνε σὶ ἄνθρωποι ποῦ τὸν τὸν τὸν δαίμονα
λαπῶν!

Οἱ κλέπτες τῶν μεγάλων συνθημάτων—καθὸς σ' ἐλ-
θόν.— νὰ περιμένουν γιὰ νὰ φέλλουν κλέπτες τοὺς
ἐπαύτους τους.

ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙ

ΑΡ-ΝΟΥΒΟ!

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝΔΡΙΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΜΝΗΜΕΙΑ

Ἀνεγγέλαθ ὅτι ἀποφάσθαι καὶ εὐά-τιμῳ δαπάνῃ
τοῦ πρώην Ἐφέτου κ. Νικολάου Γ. Κοτσόκην ἐγγέ-
μειται ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Ζαπτείου δεινδροστοχίᾳ
μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Φαβίου, τοῦ Μαζίων
καὶ τοῦ Δε-Ρινύ.

Ἡ ἀποφάσθαι εἰς ἡμῶς πρόθεσις ὅπως ἔβην πρὸς
τὴς ἀκρίβεις ἡμῶν, ἐν ἡμετέρας τῆς πιστεύεται ὅτι ἔσθ
τῶν κίτοθι γραμμῶν σκοποῦμεν νὰ ἀπυθώμεν τὸν
φιλόπατρι κ. Κοτσόκην ἢ νὰ ψυχρόνομεν τὴν γεν-
νοιοδοσίαν ἀνδρός, εἰς τῆς ἀτομικῆς δαπάνης τοῦ
ὁποῖου ὀφείλεται καὶ τὸ βάθρον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ
ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου τοῦ Ἀγίου στρατηλάτου.

Ἀλλὰ καὶ ἀπέναντι τοῦ κινδύνου τῆς πᾶ, ἐπιγί-
σεως ταύτης, δὲν ὑποχωροῦμεν πρὸ τοῦ καθήκοντος
τοῦ νὰ εἴπωμεν ὅτι ἰσχυρῶς τινὲς ἀλθεῖται, αἰτινες
πανταχοῦ ἄλλοῦ θά ἦσαν περιτταί, διότι δὲν θά
τις ἐπιγύρομεν εἰς δεινὰ ἀνάγκη, ἐδῶ ὅμως φαίνεται
ὅτι εἶναι ἀναγκαῖοι.

Νομίζομεν ὅτι ἡ ἀνεγέρσις ἀνδριάντος ἢ μνη-
μεῖου ἐν διαί σίφ κέρφ, ἐν μῶσι περιβλεπτο ἀνέ-
κοντι εἰς τὸ ἔθνος ἢ εἰς πόλιν, εἶναι ἔργον τῆς προ-
ταβούσης τοῦ ἔθνους ἢ τοῦ πόλεως τῆς πόλεως, ἐν ἣ
θα ἐργασθ τὸ μνημεῖον ἀδίου τιμῆς, καὶ μόνον γι-
εργοὶ ἢ ὄρωγοὶ ἀδινανταὶ νὰ προσάρομεν διὰ τῶν
ἐργῶν αὐτῶν οἱ ποδῆται πρὸς θιντέλειον ἐκείν ἢ
ὅτι ἀπεφάσθαι τὸ ἔθνος ἢ ἡ πόλις.

Ἀὐτῶν εἶναι ἡ ἐννοία τῶν μνημεῖων ταύτων, ὅταν
τὸ μῆμα ἢ ὁ ἀνεγερτῶν ἐξαγγέλλουν ὅτι ἐν
ἔθν ἢ ἡ πόλις ἡδὲν ἡδὲν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπο-

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 26 Ιανουαρίου 1908.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ὁ ὅποιος ἐν τούτοις ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ εἶναι καὶ φανταστικώτατος.

— Οὐφ! Ἐπὶ τέλους ἀναπνέω!

— Γιατί; Οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Βουλῆς...

— Ὁχ, ἀδελφέ! Δὲν ἀλλάζεις κομμένα;

— Μ' ἀφοῦ ἄς πῶς ἄρχισες ν' ἀναπνέης...

— Ἀρχίζω ν' ἀναπνέω γιατί, καθὼς διαβάζω στὴς ἐφημερίδες, φέτος δὲν θάχομε κομμένα ἀποκομμένα!

— Καὶ σοῦ χαλνοῦσε τὸ κέρι τὸ Κομμάτο ἄλλοτε;

— Μπα! Κόψε ἄλλο! Χαλνοῦσε μόνον τὴν Ἀποκομὴν, τὴν ἐμισκίονε, τὴν...

— Δὲν εἶσαι καλά! Τὰ κομμάτα ἴσα ἴσα...

— Στάσου, χριστιανέ μου! Μὲ τὸ κομμάτι, ἐβλάπησε ἐπιγραφὰ πράγματα, ἐβλάπησε χιλιάδες κόπαι στὴν δρόμους νὰ χάσκει ἡλίθιος, ἐβλάπησε ὁλόκληρα μαγαζιά νὰ περιφέρονται ἐπάνω ἀπὸ κίονα καὶ στ' ἀμάξια, ἐβλάπησε ἅτι ἀνάλογο θέλεις, καὶ μόνον πνεῦμα δὲν ἐβλάπησε!

— Καὶ θὰ τὸ δοῦμε φέτος τὸ πνεῦμα χωρὶς τὸ κομμάτι;

— Πιθανόν! Ἐξέως, ὁ Ρωμῆος ὅταν προκεῖται νὰ κερδίῃ παρτίδες χάνει τὸ πνεῦμά του καὶ ἀναπτύσσεται εἰς ὑπερτέλειον βαθμὸν τὴν πονηρίαν του. Καὶ γι' αὐτὸ, τόσα χρόνια ἐβλάπησε τὴν Ἀποκομὴν στοὺς δρόμους μόνον τὴν Ρωμαϊκὴν πονηρίαν νὰ διαγωνίζεται γιὰ τὸ βραβεῖο, ὄχι δὲ καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ Ρωμαϊκὸ πνεῦμα εἶναι σὰν τὸν Ρωμῆο κα' αὐτὸ,

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὸ μεϊδιάμα τὸ εἶχε τὴν χάριν τῶν παρθένων μεϊδιαμάτων!...

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ὅμως ἔχω ἓνα βάρος ἐδῶ εἰς τὸ στῆθος μου, καλὴ μου Αἰμυλία, τὸ ὅποιον δὲν με ἀφήνει.

Φυλάττω πάντοτε καὶ βλέπω καθημερινῶς τὴν μικρὰν φωτογραφίαν, ἣτις ἐνσαρκώνει ἐν μέρος τοῦ ὄνειρόν μου.

Ἦσαν τόσον ὠραῖα αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι!

Ἐχάρχθησαν τὸσον δροσερὰ καὶ γαλκνὰ εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὥστε καὶ ἂν γράσω καὶ ἂν γίνῃ λευκὴ ἡ κόμη μου, θὰ τὰς ἐπαναυρίσκω πάλιν με ὄλον τὸ θέλητρον καὶ τὴν μελαγχολίαν τῆς παρρηϊκῆς ἐποχῆς.

ἀνυπόταχτο. Θέλει ἐλευθερία γιὰ νὰ ξεπεταχθῆ, γιὰ νὰστράψῃ. Δὲν ἀκούει ἀπὸ γκέμ!... Καὶ γι' αὐτὸ ἐλπίζω πῶς φέτος...

— Καλὰ! Πιθανὸν νάχρησ δίκαιο! Ἄλλ' ὁ χορὸς τοῦ δημοτικοῦ θεάτρου;

— ἸΑ, ὅσο γι' αὐτὸν διαφέρει τὸ πρᾶγμα! Πρέπει νὰ γίνῃ καὶ φέτος, ὅπως ἔγεινε καὶ πέρουσι, κα' ἀκόμη καλλίτερος, ἀφοῦ μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν του τελειότητα ἐξαγνίζει ὅλον τὴν ἀποκομμάτικα σίχλα καὶ ἀφήνει μάλιστα... καὶ βέστα γιὰ τοὺς φτωχοὺς!

Ο κ. ΣΚΟΥΖΕΣ

δὲν βγήκε καθόλου ζημιωμένος ἀπὸ τὴν κυκλοφορήσαντα ψευδῆ διάδοσιν περὶ τοῦ αἰφνιδοῦ θανάτου του.

Τὰ κεφάλαια τῶν συμπαιδιῶν του, τ' ἀρκετὰ σεβαστὰ, ἐκπυκνωσάσθησαν, ἐδίχθη δὲ καὶ θερμάτα συζητήρια, διότι διεσώθη... ἀπὸ τὴν κακογλωσσά!

Ἐἶχ' ἐν τούτοις καὶ τὰ χαιδρά τῆς ἡ διαδόσεως αὐτῆς. Αἰφνης δύο τρεῖς ἐκ τῶν μνηστέρων τοῦ... Ὁγδοῦ ὑπουργοῦ, ἐσπευσαν ἐφ' ἐμάξῃ; στὸ σπῆτι του καὶ στὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ βεβαιωθῶν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διαδόσεως, κἄποιος δὲ ἀσεβέστατος, δὲν ἐβίστασε νὰ παρατηρήσῃ:

— Δὲν τοῦρθε ἀποπληξία! Ἀπέθανε ἐπὶ βαρσοτομαχίᾷ ἀφοῦ κατεβρέχθηκε, μαζὶ μὲ τοὺς ὁμόφρονάς του, δύο βλοκλήρους ἐπαρχίαι, τὴν Αἰγιάλειαν καὶ τὴν Αἰγινικὴν!...

Η ΠΡΩΤΗ

φωνή ὑπὲρ τῆς Μοναρχίας ἠκούσθη, κ. Λεβίδη!

Τὴν ἐξεστῆμισε ὁ κ. Δηλιγιάννης. Δὲν τὸ πιστεύετε;

Τί ἄλλο παρὰ κραυγὴ ὑπὲρ τῆς μοναρχίας εἶνε ἡ ἐπιθυμία τὴν ὁποίαν ἐξεδήλωσε ὅπως διὰ νόμου ἐλαττώτῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν;

Ἐξέρετε τί σημαίνει ἐλάττωσις τῶν βουλευτῶν; Περιορισμὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ! Ἐλάττωσις τῶν ρουσερειῶν! Ὑπονόμισις προδοτικωτάτη τοῦ Συντάγματος!

Σήμερον ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἄς ποῦμε, κόβει δέκα βουλευτάς. Ἔρχεται ἄλλος προθυπουργὸς αὐριον καὶ κόβει ἄλλους εἴκοσι. Ἔρχεται τρίτος, μεθαύριον καὶ τριπλασιάζει τὴν δόσιν. Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ, ἀμα γίνῃ μιά φορὰ ἡ κακὴ ἀρχή, ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν φθάνει στὸ μηδὲν καὶ χαιρετᾶτέ μας τὸ Σύνταγμα ἔπειτα!

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΑΙΡΕΘΟΥΝ

αἱ δέκα δραχμαὶ ἀπὸ τὸν μισθὸν τῶν ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων! Ὁχι! Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοὶ δὲν παίρνουν τίποτε, ἀπο-

καὶ τὸ μού γράφεις διὰ σύζυγον!

Ἦ! σὲ παρακαλῶ μή μου γράψῃς πλέον δι' αὐτὸ τὸ ἄσχημον πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μού φαίνεται ὅτι βεβηλώνει τοὺς ὠραίους μου θεοὺς!

Δὲν θέλω νὰ ἐπανδρευθῶ. Εἶμαι ἀρκετὰ εὐτυχὴς ὅπως εἶμαι καὶ δὲν θέλω νὰ ζητήσω πλεόπερα... νὰ βάλω εἰς τὴν θέσιν του ἄλλον!... ὦ, ὄχι!

Ἐκεῖνος ὅμως ἴσως ἤδη νὰ με ἐλησμόνησεν!

Καὶ ἔπειτα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἡ καλλονὴ τῶν συμπατριωτῶν του εἶνε πεφημισμένη εἰς τὸν κόσμον, ὅπου ὁ Ἑλληνικὸς τύπος ἐνέπνευσε τὰ θαυμασιώτερα ἀγάλματα, τίς οἶδε ποῖα ἔχει τὴν καρδίαν του, ποῖα εἶνε προωρισμένη δι' αὐτὸν, ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὰ πτωχικὰ σωματικὰ προτερήματά μου θὰ ὠχρῶσιν, ὅπως τὰ ἄστρα εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς.

Ἄλλ' ἀρκετὰ σοῦ ἐφλυάρησα πάλιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, εὐλίγον ἐλείψῃ νὰ σοῦ γράψω πάλιν κανὲν ἄλλο τετραδίον, βλέπεις ὅμως δυστυχῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει ὄσος.

Ἄς ἀφήσωμεν τὸ πεπορωμένον νὰ τρέξῃ τὸν δρόμον του.ε. . Ὁ,τι ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐγράφη διὰ τὸν καθένα, δὲν ἀλλάσσι!

Ἐν τούτοις νὰ σοῦ τὸ ἐμολογήσω; — καὶ

λύτως τίποτε, ἀναλόγως τῶν κόπων ποῦ καταβάλλουν καὶ ἀναλόγως τῆς εὐθύνης ποῦ φέρουν. Αἱ ἀπαιτήσεις μας εἶνε πολλαί, καὶ ὁ μισθὸς τους εἶνε τιποτένιος. Μὴ τοὺς πειράξετε λοιπόν!

Ἀφοῦ τὸ Κράτος δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ τοὺς ἀμείψῃ γενναιώτατα ὅπως τοὺς ἀξίζει, ἄς μὴ τοὺς πειράξῃ τοῦλάχιστον τὸν εὐτελεῖ μισθὸν τους.

Διότι ἡ ἀφαίρεσις τῶν δέκα δραχμῶν δὲν εἶναι οικονομία, ἀλλὰ κλοπῆ. Καὶ τὸ Κράτος δὲν πρέπει νὰ κλέπτῃ τοὺς ὑπαλλήλους του.

Η ΓΑΛΛΙΑ

ἐξέδωκε τὴν «Κιτρίνην βίβλον» τῆς ἐπὶ τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος.

Ἰθὲλαμεν νὰ εἰξεύρωμεν ποῖον χρῶμα θὰ ἔχῃ ἡ βίβλος τὴν ὁποίαν θὰ ἐκδώσῃ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἡ γράφορα, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία κατέκτησε χιλιάκις μέχρι τοῦδε τὴν Μακεδονίαν δι' ἐμοζουρτίας λογαροπημάτων.

Μόνον ἐρυθρὰ δὲν θὰ εἶναι ἡ βίβλος, διότι τὸ κόκκινον, λέγουσιν, συμβολίζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ἐντροπήν.

ΑΛΛΑΓΗΝ

κατευθύνσεως ἐπ' ἀριστερᾷ ἔκαμεν ἡ Κυβέρνησις, ἀφοῦ ἀποκόμωσ ἔπαυσε νὰκυρῶνῃ ἐκλογάς.

Ὁχι διότι ἐπεισθῆ ὅτι αἱ ἄλλαι ἐκλογαί, αἱ ὑποψήφια γι' ἀνέρωσιν, εἶναι γνήσια. Αὐτὸ οὔτε γι' ἀστεῖο μὴ τὸ πάρετε! Ἀλλὰ διότι οὐτὴ ἡ ἐξήγησις φαίνεται κἄπως φυσικὴ—ἐφοδύθη μᾶπως πόρη κατάφορον μὲ τὰς ἀκυρώσεις κα' ἀρχίσαι ἀδυνειδίτως νὰκυρῶνῃ καὶ τὰς ἐκλογάς τῶν φίλων τῆς.

Καὶ τώρα οἱ κ. κ. Πολυχρονιάδης καὶ Βενιζέλος, τὰ δύο ἀξιοζήτητα ὄνματα τῆς Κορδονικῆς εὐδυνειδισίας;

Ἐπάρχει ἓνα μέσον σωτηρίας καὶ γι' αὐτούς. Νὰ ζητήσῃ ὁ ἴδιος ὁ κ. Δαλιγιάννης τὴν ἐπαναφορὰν τῶν εἰς τὸ Συνταγματικὸν μυστήριον, ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ Κοινοβουλευτικοῦ βήματος, μὲ τρίχινον δάκκον καὶ κομπολόγι Ἀγιοσταθίτικο ὁτὸ χέρι, καὶ ἀναφώνων ἐν συντριβῇ ψυχῆς καὶ ἐν μετανοίᾳ:

— Γιαγνὶς ὄλοντο! Λάθος ἔγεινε! . . Συμπαθᾶτέ μας! . . .

ΕΠΡΕΠΕ

νὰκουσθῆ καὶ αὐτὸ καὶ ἀκούσθηκε, στοὺς διαδρόμους τῆς Βουλῆς, κατόπιν ἐνὸς κανιβαλικοῦ συμποσίου τῆς Κυβερνήσεως:

— Καλὰ! θὰ φάῃ ὅλους τοὺς ἀνηλίκους τὸ Κορδόνι! Κ' ἔπειτα;

ἐνδομύχως μοῦ λέγει ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε, ὅτι ἐκεῖνο δὲν ἦτο τὸ τελευταῖον χαιρὸς, καὶ μὲ ἐνθαρρύνει καὶ ρωτίζει τὴν ψυχὴν μου... Ἐχω μίαν περιέργον συναίσθησιν ὡσὰν καὶ ν' ἀναμένω...καὶ νὰ ἐλπίζω.

Ἡ μαμά εἶνε πολὺ καλλίτερα, πιθανὸν τὸν Ἀπρίλιον ἐπανερχόμενος εἰς Γαλλίαν νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ Τουλὼν νὰ σὲ ἴδωμεν. Τὰ πεῦκα τοῦ Ταμαρξί τὴν ἐλκύουν πολὺ.

Ὁ θεῖος δὲν βιάζεται διόλου νὰ φύγῃ. Ἐξῆσε πολλὰ ἔτη τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς του εἰς τὸ Ἀλγέριον, καὶ καθ' ἡμέραν εὐρίσκει νέας ἀναμνήσεις.

Χαιρετισμούς εἰς τὸν Παῦλον καὶ τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὸν μπεμπέ — δὲν μοῦ γράφεις ἂν ἐμεγάλωσε.

Ἄ! ἀλήθεια...ἐκεῖνο τὸ ἐλληνικὸν ἀγαλματάκι θὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ νὰ τὸ στείλῃς εἰς ἐμένα — θὰ σοῦ τὸ χρεωστῶ μεγάλην χάριν.—Ὁ θεῖος ἔχει τόσα.

Σὲ φιλῶ χιλιάκις

Μυοσωτίς

